Żelazo i miedź

Zakopany skarb

W domu sprawiedliwego jest wielki dostatek – Przyp. 15:6.

Wielu z nas zapewne pamięta dziecięce historie o piratach i zakopanych przez nich skarbach. Być może niejednokrotnie w marzeniach wcielaliśmy się w role odkrywców, szukających i znajdujących takie ukryte bogactwa. Jednak złoto, srebro i drogie kamienie to nie jedyne przedmioty, które mogą być zakopanym skarbem. Bogactwa naturalnych złóż minerałów na naszej planecie są częścią wspaniałego dziedzictwa, jakim obdarzył nas Bóg. Chociaż dar ten jest często źle wykorzystywany w tym wieku grzechu i śmierci, to jednak nie można zaprzeczyć, że wzbogaca on ludzkość.

W obietnicach danych Izraelowi, Mojżesz pod Bożym kierownictwem wymienia błogosławieństwa, jakie staną się udziałem tych, którzy przestrzegać będą Zakonu:

> „Gdyż Pan, Bóg twój, wprowadza cię do ziemi pięknej, do ziemi, gdzie bystre rzeki i źródła tryskają w dolinie i na górze; do ziemi pszenicy, jęczmienia, winnej latorośli, drzewa figowego i drzewa granatu, do ziemi drzewa oliwnego, oliwy i miodu; do ziemi, w której bez ograniczeń będziesz spożywał chleb i niczego ci nie będzie brakować, do ziemi, której kamienie są z żelaza i z której gór będziesz wydobywał miedź” (5 Moj. 8:7-9).

Przekład Biblii Króla Jakuba tłumaczy hebrajski źródłosłów (Strong #5178) jako „mosiądz”, a nie „miedź”. Jest to oczywisty błąd, ponieważ mosiądz jest stopem miedzi i cynku, a w związku z tym nikt nie wydobywa gotowego stopu ze wzgórz.

Żelazo i miedź są cennymi skarbami, jakie ziemia obiecana miała oddać posłusznemu ludowi Bożemu. Gdy ziemia jest uboga w minerały, oznacza to, że brakuje jej czegoś podstawowego. W historii świata wiele jest przykładów, gdy państwa toczyły wojny o tereny bogate w surowce naturalne. Bóg jednak zatroszczył się, aby Jego lud miał dostęp do „zakopanego skarbu”.

Te dwa minerały są często wykorzystywane w symbolicznym języku Biblii i jako takie są prawdziwym skarbem zagrzebanym w słowach Pisma Świętego. Pierwszym miejscem, gdzie wspomniane jest występowanie obu tych metali, jest 1 Moj. 4:22: „Również i Sylla urodziła Tubalkaina, który wykuwał wszelkie narzędzia z miedzi i żelaza”. Tubalkain był potomkiem Kaina i najwyraźniej zręcznym rzemieślnikiem, wykorzystującym żelazo i miedź w produkcji narzędzi, a być może i ozdób. Ten zapis dotyczący czasów sprzed potopu wskazuje, że ludzie wiele wiedzieli na temat wykorzystania surowców mineralnych i wytwarzania z nich różnych przedmiotów do pracy i dzieł sztuki.

Następnie, miedź wymieniona jest w kontekście wykonania Przybytku, tymczasowego namiotu zbudowanego jako mieszkanie dla Boga w czasie wędrówki Izraelitów po pustyni. Wszystkie metale wykorzystane w Przybytku mają swe symboliczne znaczenie. Żelazo nigdzie nie było tam użyte, za to wiele elementów wykonano ze złota, miedzi i srebra. Złoto, jako metal wielkiej wartości, przedstawia boską naturę, niezniszczalną i bezcenną. Srebro przedstawia prawdę, zaś miedź, która na pierwszy rzut oka podobna jest do złota, wskazuje na doskonałą ludzką naturę. Był to stan, w jakim stworzony został człowieka, na Boże podobieństwo. Symbolika ta powtarza się wielokrotnie na kartach Pisma Świętego.

Żelazo wspomniane jest w sposób przenośny przy okazji wyjścia narodu Izraelskiego z niewoli: „Lecz was zabrał Pan i wyprowadził z żelaznego pieca, z Egiptu, abyście byli mu jego własnym ludem, jak to jest dzisiaj” (5 Moj. 4:20). W tym cytacie, żelazny piec jest uosobieniem trudnych doświadczeń. Twardość żelaza wymaga wysokich temperatur, aby go stopić; wskazuje to na trudność tych doświadczeń [temperatura topnienia żelaza to 1535 °C, zaś temperatura topnienia miedzi to 1084,45 °C]. Ponieważ żelazo jest wytrzymałym materiałem, jest ono również symbolem siły.

Sen Nabuchodonozora

Do połączenie żelaza i miedzi Pismo Święte nawiązuje w kilku miejscach, wskazując na ich prorocze znaczenie. Szczególna wzmianka na ten temat znajduje się w proroctwie Daniela: „A oto co jeszcze oglądałem w widzeniach na swoim łożu, Oto anioł święty zstępował z niebios. Wołał donośnym głosem i tak rzekł: Zetnijcie to drzewo i obetnijcie jego gałęzie, zerwijcie jego liść i rozrzućcie jego owoc: niech się rozbiegną spod niego zwierzęta i ptactwo z jego gałęzi. Lecz jego pień korzenny pozostawcie w ziemi, w obręczy żelaznej i miedzianej na niwie zielonej; niech rosa niebieska go zrasza i niech ma udział ze zwierzętami polnymi w ziołach ziemi! Jego ludzkie serce niech się odmieni, niech mu będzie dane serce zwierzęce! I niech prze-

jdzie nad nim siedem wieków! [BG wspomina w tym miejscu o „siedmiu latach”, przyp. tłum.] Na rozstrzygnięciu stróżów opiera się ten wyrok, a sprawa jest postanowiona przez świętych, a to w tym celu, aby żyjący poznali, że Najwyższy ma moc nad królestwem ludzkim; daje je, komu chce, może nad nim ustanowić najuniżeńszego z ludzi” (Dan. 4:10-17).

Wizja ta dotyczyła władzy. Bóg ma możliwość obdarzać władzą i odbierać ją. Wizja ta spełniła się gdy Bóg odebrał Nabuchodonozorowi władzę, sprawiając, że przez siedem lat dawny król żył jak zwierzę, mieszkając w polach i karmiąc się trawą. Obręcze z żelaza i miedzi w symboliczny sposób miały zapobiec wypuszczaniu nowych gałęzi przez drzewo. Nabuchodonozor nie sprawował władzy przez siedem lat, ale jego panowanie zostało zabezpieczone na czas, gdy ponownie ją objął pod koniec tego okresu.

Ta nauka została w proroczy sposób zastosowana do pozbawienia władzy Izraela, z powodu jego niewierności, a następnie przekazania jej poganom. Czas tej zmiany został określony na 2520 lat [liczba ta wynika z interpretacji „siedmiu czasów” jako okresu siedmiu proroczych lat, składających się z 360 dni. Łącznie daje to 2520 proroczych lat, które odpowiadają 2520 latom]. Pod koniec tego okresu, prawo panowania powróci do tego, komu go da Bóg. Oczywiście, tym kimś jest Jezus; dlatego właśnie pokazany jest On w proroctwach jako król zdobywca, usuwający

Odebranie władzy Izraelowi nastąpiło pod koniec rządów króla Sedekiasza, ostatniego władcy Judy. W ten sposób nastąpiło formalne zawieszenie władzy tronu Dawida. Obręcze z „żelaza i miedzi” nawiązują zatem do zawieszenia władzy.

Inny werset zawiera podobną myśl:

> „A jeźliż ani tak nie usłuchacie mię, przydam siedem kroć więcej karania dla grzechów waszych; i zetrę pychę mocy waszej, i uczynię niebo nad wami jako żelazo, a ziemię waszę jako miedź” (3 Moj. 26:18-19).

Zwróćmy uwagę na sformułowanie „siedem kroć” związane z żelazem i miedzią [w tekście hebrajskim, w wersecie tym użyte jest tylko słowo „siedem”; słowo „krotnie” zostało dodane przez tłumaczy. Istnieją jednak podstawy dla przyjęcia takiego sformułowania: po pierwsze, jest ono zapisem równoległym do opisu z proroctwa Daniela, gdzie pojawia się takie sformułowanie; po drugie zaś, grecki przekład Septuaginty mówi o „siedmiu razach”, „siedmiu czasach”]. Werset ten potwierdza zastosowanie snu Nabuchodonozora do utraty suwerenności przez Izrael.

Oto kolejny werset:

> „Niebo, które jest nad twoją głową, stanie się jak miedź, a ziemia, która jest pod twoimi nogami, jak żelazo. Pan sprawi, że deszczem twojej ziemi będzie proch i pył. Padać będzie na ciebie z nieba, aż zginiesz. Pan sprawi, że będziesz pobity przez twoich nieprzyjaciół. Jedną drogą wyjdziesz naprzeciw nich, a siedmioma drogami będziesz uciekał przed nimi i staniesz się przyczyną odrazy dla wszystkich królestw ziemi” (5 Moj. 28:23-25).

Słowa te w nieco ironiczny sposób opisują rezultat sprawiedliwej kary, jaka spotkać miała Izrael. Prorok napisał:

> „Wiedziałem, żeś ty twardy, a szyja twoja żyłą żelazną, a czoło twoje miedziane” (Izaj. 48:4, BG).

Upór Izraela doprowadził ich do utraty władzy. Usunięcie „żelaza i miedzi” powinno wiązać się z powrotem do nich władzy, tym razem pod rządami większego niż Dawid, Jezusa Chrystusa. Przykładem tego posłannictwa są słowa psalmu 107. Oto jego schemat:

> Wersety 1 do 9: Opis Kościoła
>
> Refren (chór): wersety 8 i 9
>
> Wersety 10 do 16: Opis Izraela cielesnego
>
> Refren (chór): wersety 15 i 16
>
> Wersety 17 do 22: Opis Wielkiego Grona
>
> Refren (chór): wersety 21 i 22
>
> Wersety 23 do 32: opis świata
>
> Refren (chór): wersety 31 i 32
>
> Wersety 33 do 43: Negatywne i pozytywne sposoby stymulacji w Królestwie.

Werset 16 brzmi: „Przeto, że kruszy bramy miedziane, a zawory żelazne rąbie”. Obręcze z żelaza i miedzi, ograniczające dostęp do władzy w czasach panowania pogan, są złamane. Powrócił czas, kiedy Izrael otrzymał swego władcę na tronie Dawida.

Rodzina Kaina

Z biblijnej historii rodziny Kaina może być wydobyta wartościowa nauka. Każdy szczegół jej dotyczący jest zaskakujący, ponieważ to Kain popełnił pierwsze morderstwo w historii. Ktoś mógłby przypuszczać, że

zostanie ukarany przez Boga i szybko zapomniany. Jednak w Piśmie Świętym obrazy dotyczące Boskiego Planu przewijają się na wielu kartach i tutaj mamy właśnie przykład takiego świadectwa.

Zamiast zniszczyć Kaina, co było wymogiem nadanego później prawa Zakonu „życie za życie”, Bóg zachował jego istnienie. Uczynił na nim znak, aby nikt go nie zabił. Pod tym względem, historia Kaina podobna jest do historii narodu żydowskiego. Izrael w ramach porządku Zakonu składał Bogu ofiary, które w przeważającej części nie były przyjmowane, tak jak ofiara Kaina nie została przyjęta. Izrael zaangażowany był w morderstwo Jezusa, niejako swego „młodszego brata”, podobnie jak Abel był młodszym bratem Kaina. Wynikiem tergo był sąd nad Izraelem: zostali wypędzeni ze swej ziemi i stali się tułaczami, podobnie jak Kain. Mimo to, Bóg ich zachował.

Pismo Święte podaje nam linię genealogiczną Kaina przez siedem pokoleń: 1) Kain, 2) Enoch, 3) Irad, 4) Mechujael, 5) Metuszael,6) Lamech, 7) Tubalkain i Jubal. Być może pokazuje to doświadczenia Izraela aż do czasu ustanowienia Królestwa. Za wyjątkiem siódmego pokolenia, nie ma żadnej wzmianki o osiągnięciach pozostałych. Lamech, w szóstym pokoleniu, ma jednak pewne doświadczenie, które zostało opisane. Wspomina o morderstwie, które jednak nie było – jak się wydaje – motywowane nienawiścią, lecz samoobroną. Być może wskazuje to na postawę Izraela w czasie ustanawiania Królestwa, kiedy to wyznawać będą swe grzechy i pokutować nad śmiercią Jezusa. Następnie, ich zaślepienie zostanie zdjęte i przywrócona im zostanie władza. W siódmym pokoleniu, z Izraela pochodzić będzie wiele rodzajów korzystnych osiągnięć i błogosławieństw. Ciekawym szczegółem jest to, że Tubalkain wyrabiał swe narzędzia z żelaza i miedzi (1 Moj. 4:22). Symbole te spójne są z wizją przywrócenia władzy Jezusa nad odrodzonym Izraelem. „Żelazo i miedź” które ich ograniczały, teraz będą im służyć. Odzyskają oni kontrolę, co przyniesie wszystkim korzystne rezultaty.

Wnioski

Żelazo i miedź to skarby pochodzące z ziemi. Wydobywanie ich, jak każdego innego minerału, wymaga znacznego wysiłku, zanim uzyska się cenny towar. Zasada ta jest prawdziwa również w odniesieniu do prawdy. Aby dotrzeć do niej, trzeba jej poszukiwać z takim samym zapałem i entuzjazmem, jak ludzie poszukujący cennych kruszców. Różnica jest tylko taka, że nagroda za ten wysiłek jest znacznie wyższa. Nasz Pan i Mistrz, Jezus, jest skarbnicą wszelkiej prawdy. Apostoł Paweł mówił o tych skarbach w ten sposób:

> „Aby pocieszone były ich serca, a oni połączeni w miłości zdążali do wszelkiego bogactwa pełnego zrozumienia, do poznania tajemnicy Bożej, to jest Chrystusa, w którym są ukryte wszystkie skarby mądrości i poznania” (Kol. 2:2-3).

Poświęceni Chrześcijanie mają teraz przywilej rozumieć tajemnice Boże. Jak przychodzimy do Chrystusa, zbliżamy się do źródła wszelkiej prawdy i poznania Boga. Nabieramy również mądrości koniecznej do stosowania tych prawd w codziennym życiu. Jeżeli prowadzimy życie w Chrystusie, wówczas odkryjemy zakopane skarby Boskiego planu.

Stein David